

endnu mere vigtigt – og det er så et svar til det andet – netop i lyset af globaliseringen for et lille land og for et lille sprogområde at forfægte dansk kultur.

Det er vigtigt både af hensyn til vores eget kulturværdigrundlag som samfund, men det er så sandelig også nødvendigt i en globaliseret verden at forfægte de små landes kulturtiltag. Derfor tror jeg ikke, det er klogt af ministeren at blive ved at sige: Jamen det gør ikke noget, vi skærer lidt hist og pist, det er kun facetter og småting.

Det er jeg ikke helt sikker på holder i længden, eller rettere: det er jeg hundrede procent sikker på ikke holder i længden. Men jeg er heller ikke sikker på, at det holder for ministeren i længden, så derfor tror jeg det vil være klogt, at vi sådan tager en lidt anden debat og i fællesskab er med til at præge den øvrige del af Folkettinget fra kulturordførernes og kulturministerens side.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Kaj Ikkast):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 163: Forslag til lov om ændring af lov om folkekirkens økonomi, lov om menighedsråd, lov om folkekirkens kirkebygninger og kirkegårde og lov om ansættelse i stillinger i folkekirken m.v. (Større økonomisk frihed, decentralisering af kompetence m.v.).

Af kirkeministeren (Tove Fergo).
(Fremsat 20/2 2003).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Birthe Rønn Hornbech (V):

Om et par måneder skal vi også her på Christiansborg fejre menighedsrådslovgivningens 100-års jubilæum, J.C. Christensens lovgivning. Med denne lovgivning trådte det folkekirkelige demokrati for alvor i karakter. Der blev i 1903 indført valgret for hele menigheden, og det vil sige, at den almindelige valgret ophævede enhver skelnen mellem frommes og mindre frommes mulighed for at deltage i folkekirkens styrelse.

Det gik som bekendt ikke stille af. Der var flere inden for de kirkelige grupperinger, der ikke kunne affinde sig med, at enhver i menigheden, måske oven i købet én, der aldrig kom i kirke, kunne blive medlem af et menighedsråd. Vi mener nu i Venstre, at det er et godt princip. Det var det, da det blev indført, det er det fortsat, og med denne lovgivning gav man en kompetence til menighedsrådene, en kompetence, som hen over de 100 år, er blevet udvidet, så flere og flere opgaver er blevet udlagt til menighedsrådene.

Også det lovforslag, vi behandler i dag, er udtryk for, at mere ansvar lægges ud, og der er grund til at understrege, at det netop ikke bare er magten, men ansvaret, der flyttes. Med rammebevillingsprincippet øges friheden, men også ansvaret. De økonomiske rammer er jo stadig væk de samme. Det økonomiske ansvar over for folkekirkens medlemmer ændres der heller ikke på.

Forsøgsordningen med besluttende budgetsamråd stadfæstes nu i lovgivningen som en ret, der kan vælges, uden at man skal søge om dispensation. Men det er vigtigt at understrege, at ordningen netop er en ordning, der frit kan vælges eller vælges fra.

Kl. 15.10

Der har været bekymrede røster over for rammebevillingen: Jamen må vi så ikke udarbejde detaljerede budgetter? Sådan spørger man, når vi er rundt på møder. Og hvordan skal vi ellers argumentere for udgiftsbehovene, hvis ikke vi må lave detaljerede budgetter?

Dertil er at svare, at man selvfølgelig kan budgettere lige så detaljeret, som man plejer, hvis det er det, man vil. Men med rammeordningen bliver der altså også her en større frihed for menighedsrådene til at regulere budgetternes poster uden nødvendigvis at skulle spørge om lov.

Med ophævelsen af rådighedsbeløbets maksimum får menighedsrådene ikke nogen ret til at